

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Jana Čížka a soudců Mgr. Ing. Lenky Bursíkové a JUDr. Bc. Kryštofa Horna ve věci

žalobce: **Za naše Dobřejovice, z. s.**, IČO: 06810055
sídlem Lipová 180, Dobřejovice

zastoupen advokátem JUDr. Viktorem Rossmannem
sídlem Senovážné náměstí 6, Praha 1

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 3. 2021, č. j. 029048/2021/KUSK,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Obecní úřad v Dobřejovicích (dále jen „obecní úřad“ či „povinný subjekt“) rozhodnutím ze dne 29. 1. 2021, č. j. 00115/2021/OUDB/MSk (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), odmítl žádost žalobce o poskytnutí informace o důvodech změny č. 2 územního plánu obce Dobřejovice podle § 15, § 2 odst. 4 a § 3 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“).

2. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dál jen „napadené rozhodnutí“) zamítl jako nedůvodné žalobcovu odvolání a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Konstatoval, že povinný subjekt napravil vady výroku uvedením důvodu odmítnutí žádosti. Shledal nedůvodnou námitku žalobce, že požadované informace musejí existovat podle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, neboť povinný subjekt není orgánem, který by odpovídal za proces změny územního plánu. Nemusí tedy požadovanými informacemi disponovat v požadovaném formátu, pokud je stavební úřad od povinného subjektu nepožadoval. Stručnost odůvodnění není důvodem ke zrušení rozhodnutí, neboť neexistující dokumenty nelze prokázat a existující dokumenty byly v odůvodnění rozhodnutí uvedeny.
3. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k novému projednání.

Obsah žaloby

4. Žalobce požadoval, aby mu obecní úřad poskytl informaci o tom, jaké důvody vedly k provedení konkrétních změn územního plánu obce Dobřejovice. Žalobce odmítl, že by odpověď na jeho žádost představovalo nové vytváření informací, na které se nevztahuje informační zákon. Uvést důvody pro provedení změny územního plánu ukládá § 46 stavebního zákona. Pokud by se jednalo o informaci, kterou by musel povinný subjekt nově vytvořit, bylo by zřejmé, že důvod ke změně územního plánu neexistoval.
5. Žalobce nežádal poskytnutí informace v určitém formátu. Napadené rozhodnutí je tedy nesrozumitelné. Žalovaný měl žalobci sdělit, že disponuje obdobnými informacemi, aby mohl svou žádost případně upravit. K tomu odkázal na vymezení pojmu informace podle § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím judikaturou Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“).
6. Žalovaný nemohl odmítnout žádost v celém rozsahu podle § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, pokud měl informace v jiné formě. Shromáždění informací není dle judikatury NSS jejich nové vytváření. Žalobce dále poukázal na to, že obecní úřad jakožto pořizovatel územního plánu odpovídá za proces změny podle § 44 a násl. stavebního zákona. Musí tedy mít požadované informace k dispozici. I kdyby se informace nacházely u stavebního úřadu, bylo povinností obecního úřadu si je vyžádat. Z judikatury plyne, že nemá-li povinný subjekt informace, ač jimi má podle zákona disponovat, je povinen vyvinout dostatečné úsilí, aby je znovu získal (viz rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 As 417/2017 – 39). Odkaz na existující dokumenty, které byly v odůvodnění rozhodnutí uvedeny, je irelevantní, jelikož neobsahují odpovědi na položené dotazy. Žalovaný na danou argumentaci žalobce nereagoval, aniž by svůj postup odůvodnil.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že v poskytnuté informaci k žádosti ze dne 14. 10. 2019 (správně zřejmě 12. 10. 2020 - pozn. soudu) povinný subjekt sdělil, že úprava územního plánu neměla žádného navrhovatele a odkázal na materiály, které byly podkladem změn uvedených žalobcem. Žalovaný se domnívá, že informace o důvodech změny územního plánu jsou výslovně vyloučeny z poskytování informací podle § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím. Pakliže povinný subjekt žalobci poskytl

informaci s odkazem na relevantní materiály, které vedly ke změně územního plánu, naplnil smysl zákona. Změna č. 2 územního plánu proběhla v souladu se zákonem, o čemž svědčí podklady, na které obecní úřad žalobce odkázal. Žalovaný dále uvedl, že důvody vedoucí ke změně územního plánu nejsou zachyceny na žádném nosiči, obecní úřad nemá povinnost je vést v evidenci a není ani povinen je vyhledávat či vytvářet. Napadené rozhodnutí je zcela dostatečně odůvodněné.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

8. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
9. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, soud neshledal.
10. Soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání; účastníci řízení udělili souhlas *implicitě*, neboť na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nesdělili, že s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasí.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

11. Žalobce se žádostí ze dne 12. 10. 2020 domáhal poskytnutí informace o navrhovatelích v žádosti popsaných změn územního plánu, které byly součástí změny č. 2 územního plánu obce Dobřejovice v kapitole Af, kde se stanovují podmínky pro využití ploch s rozdílným způsobem využití, včetně důvodů, které k tomu navrhovatele vedly.
12. Obecní úřad sdělil žalobci přípisem ze dne 29. 10. 2020, č. j. 00870/2020/OUDB/MSK, že úprava ve všech případech neměla žádného navrhovatele a podrobně popsal, z jaké fáze procesu pořizování změny územního plánu vzešly žalobcem uvedené úpravy včetně odkazu na příslušné pokyny pro úpravu návrhu změny č. 2 územního plánu po společném jednání. Závěrem žalobce odkázal na webové stránky, kde jsou k nahlédnutí podklady týkající se změny č. 2 územního plánu obce Dobřejovice.
13. Žalobce na toto sdělení povinného subjektu reagoval podáním ze dne 9. 11. 2020, v němž uvedl, že v odpovědi na žádost chybí u některých bodů důvody pro pořízení změn územního plánu, jak předpokládá stavební zákon. Znovu proto požádal o poskytnutí informace o důvodech, které vedly ke změnám územního plánu dále vymezeným v tomto podání.
14. Obecní úřad sdělil žalobci přípisem ze dne 23. 11. 2020, č. j. 00936/2020/OUDB/MSK, že veškeré požadované informace jsou součástí spisu k řízení o návrhu na zrušení části změny č. 2 územního plánu Dobřejovic vedeného u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 55 A 10/2020, které žalobce sám inicioval. K odpovědi povinný subjekt přiložil své vyjádření v tomto řízení ze dne 14. 2. 2020, přičemž odkázal na pasáže obsahující požadované informace.
15. Na toto sdělení žalobce reagoval další žádostí ze dne 9. 12. 2020, v níž uvedl, že vyjádření povinného subjektu, resp. odkaz na příslušné pasáže vyjádření k žalobcově návrhu na zrušení opatření obecné povahy, odpovědi na žádost neobsahují. Opětovně proto požádal o poskytnutí informace o důvodech, které vedly ke změnám územního plánu, které jsou součástí schválené změny č. 2 územního plánu obce Dobřejovice v kapitole Af, a to v rozsahu uvedeném v žádosti ze dne 9. 11. 2020.
16. Obecní úřad rozhodnutím ze dne 18. 12. 2020 žádost ze dne 9. 12. 2020 v celém rozsahu odmítl podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím s odůvodněním, že informace žalobci poskytl v odpovědích ze dne 29. 10. 2020 a 23. 11. 2020. Pokud již byla informace poskytnuta, lze opakovanou žádost o poskytnutí informací zamítnout. Povinný subjekt doplnil, že zákonnost procesu pořizování změny č. 2 územního plánu obce

Dobřejovice, ke kterému směřují opakované žádosti žalobce, přezkoumal Krajský soud v Praze na základě žalobcovu návrhu, který rozsudkem ze dne 11. 9. 2020, č. j. 55 A 10/2020 – 98, zamítl.

17. Proti rozhodnutí povinného subjektu podal žalobce odvolání, v němž trval na tom, že mu obecní úřad nesdělil některé důvody změn v územním plánu. Uvedl, že důvody změny územního plánu nikdy nebyly předmětem projednávání v zastupitelstvu obce, na předložené dotazy a připomínky při veřejném zasedání k návrhu územního plánu nebylo reagováno a ani písemné vyhodnocení připomínek se jimi konkrétně nezabývalo. Důvody, které vedly ke změnám, se nezabýval ani krajský soud.
18. Žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 1. 2021 zrušil rozhodnutí obecního úřadu ze dne 18. 12. 2020, neboť z výroku rozhodnutí nebyl zřejmý důvod odmítnutí žádosti. I když ze správního spisu vyplývá, že povinný subjekt dalšími informacemi nedisponuje, což by napovídalo důvodu odmítnutí podle § 2 odst. 4 a § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, nelze k tomu v odvolacím přezkumu přihlížet.
19. Povinný subjekt následně prvostupňovým rozhodnutím odmítl žalobcovu žádost podle § 15 odst. 1 ve spojení s § 2 odst. 4 a § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Uvedl, že veškeré informace, kterými v dané věci disponuje, již žalobci poskytl a jakékoli další odpovědi by v konečném důsledku znamenaly vytváření nových informací, na které se poskytování podle zákona o svobodném přístupu k informacím nevztahuje.
20. Žalobce napadl prvostupňové rozhodnutí odvoláním, v němž namítl, že některé důvody změny územního plánu nebyly projednány zastupitelstvem obce. Při veřejném zasedání byly jeho připomínky ignorovány. Přitom § 46 stavebního zákona ukládá povinnost informovat o důvodech změny územního plánu. Žalobce poukázal na to, že z vyjádření obecního úřadu ze dne 29. 10. 2020 plyne, že obecní úřad jakožto pořizovatel prostřednictvím starosty a místostarosty spolu s pověřeným zastupitelem dal pokyn k zahrnutí změn, které jsou předmětem žádosti o informace, do změny územního plánu. Musel tedy k tomu existovat nějaký důvod. Jestliže povinnému subjektu či zmíněným osobám skutečně není znám důvod zahrnutí konkrétních změn do územního plánu, je možné, že tak učinili ve prospěch třetích osob, aniž by od nich požadovali vysvětlení důvodu. Pak je na nich, aby si tento důvod od třetích osob vyžádali. Není pravdou, že povinný subjekt sdělil žalobci všechny požadované informace. Žalobce dále uvedl, že některé změny údajně neměly žádné navrhovatele, a u jiných sdělený důvod nemohl být skutečným důvodem, protože postrádal smysl v kontextu dosavadní regulace území obce. Žalobce nepožaduje vytváření nových informací, nýbrž jen splnění povinnosti podle § 46 stavebního zákona. Prvostupňové rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť obecní úřad odmítl poskytnutí informací jedinou větou. Odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu dokonce vyvolává pochyby, co je účelem některých změn územního plánu, zda za předloženými návrhy nejsou jiní navrhovatelé změn a jiné zájmy než zájmy obyvatel obce.
21. Dne 1. 3. 2021 žalovaný vydal napadené rozhodnutí.

Posouzení žalobních bodů

22. Žaloba je nedůvodná.
23. Podle čl. 17 odst. 5 zákona č. 2/1993 Sb., Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) platí, že státní orgány a orgány územní samosprávy jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.

24. Podle § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím se povinnost poskytovat informace netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.
25. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 17. 6. 2010, č. j. 1 As 28/2010 – 86, č. 2128/2010 Sb. NSS, a ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 107/2011 – 70, č. 2493/2012 Sb. NSS, ustanovení § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím upravuje tři samostatné okruhy situací. Jejich jednotícím prvkem je, že se týkají žádosti o informace, které dosud neexistují, a povinný subjekt by je musel teprve vytvořit, aby mohl žádosti vyhovět. Dané ustanovení je přitom třeba vykládat dle jeho účelu, jímž je bránit povinné subjekty před tím, aby se na ně žadatelé v režimu uvedeného zákona obraceli s žádostmi o zaujetí stanoviska v blíže specifikované věci,
26. provedení právního výkladu, vytvoření či obstarání nové informace, již povinný subjekt nedisponuje a není povinen jí disponovat apod. Výkladem daného ustanovení se NSS zabýval též v rozsudku ze dne 14. 1. 2015, č. j. 10 As 117/2014 – 64, v němž vyslovil, že *„právo na přístup k informacím neslouží jako specifická forma opravného prostředku proti rozhodnutím či postupům správních orgánů. V režimu zákona o svobodném přístupu k informacím se nemůže účastník řízení domáhat „dovysvětlení“ toho, proč správní orgán rozhodl, jak rozhodl, respektive zpochybňovat, proč určité důležité skutečnosti v rozhodnutí nejsou uvedeny.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu).
27. Přesně takového dovysvětlení se však žalobce prostřednictvím svých žádostí domáhá. Jak vyplývá ze shora provedené rekapitulace správního spisu, žalobce požadoval žádosti, která byla prvostupňovým rozhodnutím odmítnuta, sdělení důvodů, které vedly k přijetí změny č. 2 územního plánu Dobřejovic. Soudu je z jeho úřední činnosti známo, že žalobce se coby účastník procesu přijímání změny územního plánu snažil zvrátit změnu regulace nejprve v rámci procesu pořizování změny č. 2 územního plánu Dobřejovic a následně také při soudním přezkumu opatření obecné povahy (viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 11. 9. 2020, č. j. 55 A 10/2020 – 98). Poté, co žalobce ani v jednom případě nebyl úspěšný, obrátil se s žádostmi o informace na povinný subjekt. Soud podotýká, že první žádost žalobce podal dne 12. 10. 2020 (tj. asi měsíc po vydání citovaného rozsudku, jímž soud jeho návrh zamítl). Žádosti se týkaly regulace těchto ploch, proti jejichž úpravě brojil jak v procesu pořizování opatření obecné povahy, tak v soudním řízení. Žádostmi se dožadoval sdělení důvodů, které vedly k přijetí konkrétních změn v územním plánu obce, dotazoval se tedy na odůvodnění přijaté změny územního plánu. Povinný subjekt přitom žalobce přípis ze dne 29. 10. 2020 a 23. 11. 2020 informoval, že požadované informace jsou součástí odůvodnění opatření obecné povahy a s ním souvisejících dokumentů, které jsou veřejně dostupné na odkazovaných webových stránkách obce. Poukázal přitom zcela konkrétně na jednotlivé pokyny pro úpravu návrhu změny č. 2 územního plánu po společném jednání, tedy na jednotlivé důvody, pro které byla ve změně č. 2 územního plánu přijata žalobcem zpochybňovaná regulace. Povinný subjekt se také pokusil žalobci požadované informace poskytnout odkazem na vyjádření obce k návrhu na zrušení opatření obecné povahy.
28. Soud nezpochybňuje, že § 46 odst. 1 písm. d) stavebního zákona (na který žalobce opakovaně odkazuje) jako povinnou náležitost návrhu na pořízení územního plánu stanoví mimo jiné uvedení důvodů pro pořízení územního plánu nebo jeho změny. Tyto informace existovaly a povinný subjekt jimi disponoval, neboť je obcí, pro jejíž území k pořízení změny územního plánu došlo. Z žádostí žalobce o informace nicméně vyplývá, že existující důvody, které povinný subjekt v odpovědích žalobci sdělil, žalobci

nepostačovaly [z obsahu žádostí plyne, že je považoval za nepřipadné, nedostatečné či nelogické – viz vyjádření žalobce pod písm. a) až c) v jeho žádosti ze dne 9. 12. 2020] a nadále se domáhal sdělení jiných důvodů, které mu měly zůstat skryty (žalobce ve svých podáních spekuloval o tom, že za předloženými návrhy na změnu č. 2 územního plánu jsou jiní navrhovatelé a jiné zájmy), tedy informací, které zjevně neexistovaly a povinný subjekt ani neměl povinnost jimi disponovat. Domníval-li se žalobce, že obec Dobřejovice či pořizovatel při přijímání změny územního plánu nedostáli některým povinnostem vyplývajícím ze stavebního zákona, měl možnost se tímto tvrzeným pochybením bránit právě prostředky stavebního zákona (podáním námitek či připomínek), případně v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy podle § 101a a násl. s. ř. s., nikoli prostřednictvím žádosti podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Předmětem nynějšího řízení pak nemůže být posouzení zákonnosti postupu povinného subjektu v procesu přijímání změny územního plánu, ale toliko při vyřizování žalobcovy žádosti o informace. Je nutno odlišit účel a cíl řízení a postupů dle stavebního zákona s jeho systémem opravných prostředků s možným soudním přezkumem opatření obecné povahy a úpravy práva na přístup k informacím. Právo na přístup k informacím totiž neslouží jako specifická forma opravného prostředku proti rozhodnutím či postupům správních orgánů.

29. Jak totiž vyplývá z citované judikatury (rozsudek č. j. 10 As 117/2014 – 64, či ze dne 13. 6. 2019, č. j. 7 As 95/2019 – 29), jakož i z odborné literatury (viz níže), povinnost k poskytnutí informací se nevztahuje na podávání dodatečných vysvětlení, stanovisek či následné vysvětlování a objasňování zaujatých názorů povinných subjektů v konkrétních věcech. *„Účelem § 2 odst. 4 je bránit povinné subjekty před tím, aby byly na základě žádostí podle zákona o svobodném přístupu k informacím povinny zaujímat stanoviska v blíže specifikované věci, dále vysvětlovat výstupy ze své činnosti (např. úkony ve správním řízení), provádět právní výklady, vytvářet či obstarávat nové informace (právní či věcné expertizy, analýzy dat shromážděných při své rozhodovací činnosti apod.), jimiž nedisponují a nejsou povinny disponovat.“* (Jelínková, J., Tuháček, M. *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Praktický komentář*. Wolters Kluwer, 2017, komentář k § 2 odst. 4). Obdobně viz další odbornou literaturu (Furek, A., Rothanzl, L., Jírovec, T. *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář*. C.H.Beck, 2016), podle které lze pod § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím podřadit *„žádosti požadující „(do)vysvětlení“ postupů či stanovisek povinných subjektů. Takové žádosti jsou často podávány jako vyjádření nespokojenosti s jinou aktivitou povinného subjektu, typicky žádost o sdělení, z jakého důvodu povinný subjekt vydal konkrétní rozhodnutí, proč se v rámci určitého materiálu nezabýval též určitým v žádosti uvedeným problémem, z jakého důvodu nebyl určitým způsobem činný apod. [srov. rozsudky NSS č. j. [6 As 18/2009-63](#), č. j. [2 As 4/2011-102](#), č. j. [10 As 117/2014-64](#); č. j. [6 As 18/2009-63 \(1957/2009 Sb.NSS\)](#)].“*
30. Právě sdělení důvodů, které vedly k vydání opatření obecné povahy, resp. jejich dovysvětlení se žalobce žádostí o informace domáhal. Takový postup však není, s ohledem na shora uvedené možný, a žalobcovu žádost tak bylo nutno podle § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím odmítnout. Žalobcova žádost je právě oním dotazem na názor či sdělení, z jakého důvodu přistoupil ke schválení opatření obecné povahy v určité podobě, a současně nutí povinný subjekt vytvářet novou informaci. Nelze se tak ztotožnit s tvrzením žalobce, že se jedná o informaci, kterou měl mít obecní úřad k dispozici. Uvedené samozřejmě neznamená, že by správní orgán nemohl vysvětlit adresátovi rozhodnutí, co rozhodnutí znamená, vysvětlit mu srozumitelně jeho důvody apod. To se však již neděje v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím, ale v souladu

s principy dobré správy a v souladu s tím, že veřejná správa je službou veřejnosti (§ 4 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, srov. také rozsudek NSS č. j. 10 As 117/2014 – 64), o což se povinný subjekt, jak plyne z obsahu správního spisu, v maximální možné míře při vyřizování žalobcových žádostí snažil.

31. Byť jsou tedy odůvodnění rozhodnutí správních orgánů stručná, lze z nich seznat, z jakého důvodu došlo k odmítnutí žalobcovy žádosti, přičemž soud má s ohledem na shora uvedené za to, že jejich postup, kterým došlo k odmítnutí žádosti podle § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, byl souladný se zákonem.
32. Soud nemá rozhodnutí správních orgánů za nesrozumitelná jen proto, že kromě § 2 odst. 4 odkazují též na § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Z pohledu soudu se jedná o poukaz nadbytečný (který povinný subjekt zjevně učinil na základě „návodu“ žalovaného uvedeného ve zrušujícím rozhodnutí), neboť dané ustanovení toliko definuje pro účely tohoto zákona pojem informace. Dospěl-li povinný subjekt k závěru, že informace nelze poskytnout podle § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť by šlo o vytváření nových informací, vyplývá z daného logicky též to, že požadovaná informace neexistuje, a nejedná se tedy o informaci ve smyslu definice uvedené v § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Uvedený nadbytečný odkaz na toto ustanovení ve výroku prvostupňového rozhodnutí však nijak nezatěmňuje zásadní důvod, pro který k poskytnutí požadované informace nedošlo, a nezpůsobuje tak ani nesrozumitelnost tohoto rozhodnutí.
33. Namítá-li žalobce, že žalovaný nevypořádal jeho odvolací námitky, podle kterých měl povinný subjekt, v případě že nedisponoval informacemi, které měl podle (stavebního) zákona mít, vyvinout úsilí k tomu, aby je znovu získal, a to případně prostřednictvím dotazu na třetí subjekt, je nutno uvést, že žalobce tyto námitky v rámci podaného odvolání neuplatnil. Žalovanému proto nelze vytýkat, že se jimi v napadeném rozhodnutí nezabýval.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

34. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
35. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení

soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. července 2022

Mgr. Jan Čížek, v. r.
předseda senátu